

DENÍK IDIOTKY

ANEB MOJE CESTA K HERECTVÍ

DENISA SOBOLOVÁ

Deník idiotky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Denisa Sobolová

Deník idiotky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DENÍK IDIOTKY

ANEB MOJE CESTA K HERECTVÍ

● ■ **pointa**

DENISA SOBOLOVÁ

ISBN tištěné verze 978-80-7691-359-2

ISBN e-knihy 978-80-7691-463-6 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Copyright © Denisa Sobolová, 2024

NEVĚRA**- NORMÁLNÍ SOUČÁST ŽIVOTA?**

Můj první příspěvek. Přemýšlela jsem, o čem by asi tak měl být, když je to ten můj první příspěvek, ale nakonec jsem došla k tomu, že přemýšlet vůbec nemá smysl a že mám radši jen psát, co mě napadne.

Takže první, co mě napadá, je článek, ke kterému jsem se nedávno celkem nevinně a omylem dostala.

Jsem internetový mág. Kolikrát něco zmáčknou, na něco kliknu a ani nevím, kde to najednou jsem. Všude kolem spousta reklam a já všechno musím vyzkoušet, ozkoušet a přezkoušet. A tak jsem zrovna narazila na jeden článek, který se zabýval vztahy. Říkala jsem si, že se mi to může hodit, počtu si, něco se třeba přiučím. Brala jsem to tak, že to může být minimálně zajímavé. Protože každý ty věci vnímá trochu jinak...

Jenže pak přišla ta osudná věta: „*Dřív nebo později uklouzne každý.*“

Znovu jsem si četla tu větu a ptala se sama sebe, jestli je to to, co myslím. To „*uklouznutí*“ měla být nevěra?

Dívala jsem se před sebe, pak zase na článek, pak zase před sebe a zírala jsem do blba. Přemýšlela jsem nad tím, kdo článek psal. Byla to žena? Byl to muž? Kolik jí/mu mohlo být? Co má všechno za sebou?

Jsem možná naivní a hloupá, ale odpouštět nevěru a brát ji jako něco normálního, copak to se vážně děje? Nemůžu být přece jediná, kdo si myslí, že je možné být s jedním člověkem celý život. Nebo minimálně, nesnažit se mu ublížit. Zachovat důstojnost oběma, nepodvádět se. Copak by to lidé, kteří se doopravdy, ale doopravdy mají rádi, dopustili? Copak by měli důvod hledat jinde, když mají někoho rádi?

Chci věřit na lásku. Na opravdovou lásku, co neodejde v momentě, kdy se začneme nudit. Naopak. V ten moment by člověk neměl myslet jen sám na sebe, neměl by zapomenout ani na toho druhého. To, co má třetí (mileneč/milenka) pro druhého, je většinou chvilková záležitost, co cítil i oficiální pár na začátku vztahu. A všechno, co časem zevšední, se stává takovou obnošenou vestou, co přestaneme nosit a jdeme si koupit novou. Ale ona se zase obnoší... A tak je to pořád dokola.

Tak se lidi pořád rozvádějí, dávají dohromady, rozcházejí a hledají pořád něco, čemu se marně říká *láska*.

Jenže někdy je to o tom, že lidé tu lásku mají, ale přestanou si jí vážit, a tak hledají rozptýlení jinde. Myslet na sebe a na svoje potřeby je jednoduché, ale člověk by nikdy neměl zapomínat, komu říkal „*miluju tě*“. Jsou to silná slova, sama jsem na ně skoupá, ale zato vždycky vím, komu a proč je říkám.

Ne nadarmo se říká, že kolikrát chceme nejvíc to, co jsme ztratili. My, tvorové lidští, jsme totiž od přírody takoví. Jsme zvědaví a pídíme se po tom, co jsme ještě neměli. A to většinou jen proto, abychom zjistili, že nakonec všechno chutná stejně.

Neříkám, že všechny páry spolu mají zůstat do konce života, to určitě ne, pokud to tak necítí. Ale co cítím, že by se nemělo, tak to je lhát. Lidé by k sobě měli být upřímní. A že nevěra sakra bolí...

Vím, pro většinu se teď na to dívám možná z pohledu malého dítěte. A opravdu jím jsem, i když věkově mu neodpovídám. Ale takovému světu dospělých nerozumím.

A jako už po stopadesáté stejně dojdu k tomu, že vztahy opravdu nejsou vůbec jednoduché a hlavně je každý úplně jiný...

PS 2023: Co dodat. První článek. První seznámení se s mým vnitřním světem. Vítejte!

CHYBÍ MI SNÍH

Roztrhejte mě na kusy, nenávid' te mě, ale mně upřímně a zcela vážně chybí sníh.

Pouštím si hudbu ze sluchátek, sladce proudí do uší... *Republic of Two – What If*. Když jsem písničku slyšela poprvé, zrovna padal sníh... A ta písnička měla najednou úplně jinou atmosférou. Nádhernou, klidnou a sníh přesně vystihoval právě ten klid a nenahraditelnou chvíli.

Protože sníh padá právě jen tehdy. Padá a roztaje. Jen na ten jeden okamžik si ho můžeme užít a zapamatovat si ten pocit. Je to jako divadlo, co existuje tady a teď a pak zmizí. Zůstane jen v naší mysli a v našich vzpomínkách.

Symbol čistoty. Víím, že většina lidí ho nemá ráda, protože je z něj nakonec jenom bordel, potažmo *sračky, co musí vyschnout, voda, bláto...*

Jasně, i to všechno sníh může být. A to všechno sníh je, pokud se na to člověk dívá právě touto optikou.

A co si budeme vykládat, ono to všechno o té optice je...

Já se na něj dívám jako na bílou a čistou krásu, která padá, nemůžu ji nijak ovlivnit, má svůj vlastní život. Je krásný ve své neuchopitelnosti. Kdykoliv po něm můžu vztáhnout ruce, ale vločka sněhu nikdy nezůstane na mé ruce déle než pár sekund. Dopadne a zmizí.

Hodně lidí nadává, ale hodně lidí si tu krásu taky fotí, pak ji všude možně zveřejňují a chlubí se, jak ji krásně zachytili. Protože ten člověk podvědomě ví, že je to nádhera a že je to možné jen někdy. Není to každý měsíc a o to je to vzácnější.

Samozřejmě jsem taky člověk, co má moc rád slunce a teplo, otevřeně také přiznávám, že jsem ohnivě znamení, tedy bych možná měla spíš vyhledávat teplo, ale nemůžu se už mnoho let zbavit dojmu, že sníh je svým ojedinělým způsobem opravdu výjimečný.

A pak, když si pouštím právě onu hudbu, vyvolává ve mně tyhle vzpomínky na zimu a na moje procházky, kdykoliv sněžilo nebo čerstvě napadl sníh.

Prostě se mi jen zastesklo...

Kdoví, možná se někomu z vás zasteskne občas taky... Možná nejen zrovna po sněhu...

PS 2023: Sníh je moje velká láska. Řekla bych, že jedna z nejvěšších. Proto nebojte, ještě se o ní párkrát dočtete!

MÉ SPORTOVNÍ BOJE

Život je plný malých i velkých her, větších i menších proher a výher. Sport se točí okolo her. Život se točí okolo her.

Je to zábava. Adrenalin. Pobavení se nad tím, kdo zrovna vyhraje anebo prohraje. Je to zábava pro lidi a zároveň vnitřní uspokojení a výhra jako životní cíl pro sportovce. Radost a životní meta.

Pro mě smrt. Utrpení. Místo slova smrt klidně můžete dosadit slovo *lenost*.

Moje lenost.

Tělocvik na základce i na střední jsem vždycky nesnášela. Měla jsem pocit, že mi jako jediné, samozřejmě, nic nejde a nic neumím. Tedy až na vybíjenou... ta mi fakt nešla. Neměla jsem sílu na to kohokoliv „*odstranit*“, takže se všichni střefovali do mě a vždycky jsem byla nejslabší článek týmu. Jak já si přála vyhrát! Jednou všechny porazit, zničit! Už jen proto, abych se pomstila za to, že mě považovali za slabší část... Ale když jednou mé spolužačce kvůli vybíjené pohnuli s páteří, protože ji šílenou ranou trefili, řekla jsem si, že mít takovou sílu vlastně ani nechci...

Že jsem nešikovná, a proto budu radši sedět celou dobu jen na lavičce, to byl pocit. Vytvořila jsem si ho a ta představa byla tak silná, že se stala pravdou. Není přece jinak možný, abych byla tak moc nešikovná, aby mi někdo hodil balón a já si zlomila prst. Ne! Není! To se stalo na střední.

Poučená ohledně věci sportu jsem se později na vysoké škole přihlásila na zdánlivě méně nebezpečný sport, který mě zajímal a bavil, i když jsem ho nikdy nedělala. Žádná novinka. Vždycky mám pocit, že mě všechno bude bavit, ale musím si to nejdřív takříkajíc osahat. A pak většinou přestanu, protože co je pravidelné, to přestává bavit, nebo se u toho cítím jako absolutní nemešlo. No, nebudu zakrývat, že by to mohlo být i tím, že jím skutečně jsem.

Zkrátka, ještě jsem nenašla pohyb, ve kterém by mi bylo fakt dobře. A to jsem zkoušela kdeco.

Tak tedy zpět k vysoké. Tam to byl kupříkladu tenis. Chodila jsem na něj s kamarádkou, která si se mnou vůbec, ale vůbec nezahrála. Bylo mi jí hrozně líto.

Jedno léto jsem chodila pravidelně každý týden se sestrou na zumbu. Přiznám se, že ten důvod *proč* už si přesně nepamatuju. Jen vím, že vždycky bylo hrozný, jak moc se mi nechtělo. Měla jsem plno originálních výmluv, jako například:

„*Je horko.*“

„*Je zima.*“

„*Prší.*“

„*To slunko moc pere.*“

„*Musím číst.*“

„*Prostě se mi nikam nechce.*“

A stejně jsem jela a nakonec jsem byla i ráda. Ale tak jako sestru mě to nikdy nechytlo.

Můj partner mě vzal na druhém rande na squash. Později mi řekl, že jsem byla „*takový kopytka*“.

Se začátkem prvního školního semestru roku 2017 jsem začala chodit na jógu, kterou jsem si dokonce sama zaplatila. Jenže – nebyla to jóga, kterou jsem si představovala. Moje sny o tom, jak nebudu muset nic dělat, budu jen meditovat, učit se správně dýchat a zapomenout všechno zlé i dobrý v jeden moment, to byl můj sen. Bohužel nevyšel. I přesto, že to měly být základy, zvirtlo se to ve fitness cosi. Samozřejmě jsem z toho málem umřela a řekla si, že už nikdy.

Proto jsem se rozhodla dělat jiný sport. Nevymlouvat se na to, že jsem kopyto, ale zkusit se s něčím porvat.

Porvat, porvat...

To je mi ale slovíčko... Když jsem nad ním přemýšlela trochu hlouběji, došla jsem k tomu, že by se mi možná mohlo líbit právě něco takového. A tak jsem to udělala.

Zapsala jsem se na první hodinu fitboxu.

Na malý čas jsem se učila rvát se se světem, se sebou samotnou, se svými náladami, se svou extrémní citlivostí, chtěla jsem dát vale všem, co ve mně viděli malou holčičku nebo holku, co by nikdy neublížila. Jsem si téměř jistá, že ta rána od malé holčičky by jednou totiž mohla i bolet...

Chci se umět rvát sama za sebe, protože vím, že ta malá holčička ve mně si to zaslouží. A co už, vlastně i ta velká...

PS 2023: To bylo v době, kdy jsem měla pocit, že se musím se světem rvát. Dnes vím, že nemusím. Umět se sama sebe zastat, to jo, ale rvát ne. Došlo mi, že svoje místo ve světě si nikdo nemusíme těžce vybojovávat. Jen být je víc než dost.

BYL POZDNÍ VEČER, PRVNÍ MÁJ...

Svátek máje. Lásky plno. Všude. Rozkvetlé stromy. Líbající se stromy i páry pod nimi...

„Fuj“ nebo „jééé“?

Asi o dva měsíce dříve jsem hodně přemýšlela, co by se stalo, kdybych čekala dítě. V první chvíli přišlo zděšení a po tehdejších přesvědčování mým přítelem, že není důvod, proč bych těhotná být nemohla, a že by si to vlastně přál, že by byl šťastný, jsem si uvědomila, že by to až takové zděšení nebylo.

Tedy, nejenom... Měla bych i radost. Protože není nic krásnějšího, než když vám ten druhý řekne, že chce mít s vámi dítě. Kudy chodí, tam rozhlašuje, že čekáte miminko. Vy mu nejdřív vynadáte a naštvete se, že roznáší lži po vašich kolezích, ale potom vás vlastně hrozně rozněžní ta možná láska a víra v to, že vy dva si opravdu zasloužíte miminko. A spolu. Chtěné.

Přesto si před ostatními hraju na drsňačku a nic z toho, že by mi to vlastně možná ani tak nevadilo, neřeknu.

Představa dítěte pro mě vždycky byla to nejhezčí na spojení dvou lidí. Jakési vyvrcholení lásky. Stvoření, malé a krásné, ničím nepošramocené. Na svět přichází tak duševně čisté, že se ho bojíte jen dotknout, aby se vám samou křehkostí nepolámalo. A jen na vás je, jaký mu dáte život. Jistě, vybírá si ho později

on sám, ale od rodičů by měl dostat základ, který neodezní. Ten zůstává.

A ten můj základ vždycky byl, že se těším, až mu dám kus sebe. Kus své lásky. Kusy a střípky lásky k sobě samé, které jsem cestou poztrácela. Ale jemu je dám, dám mu kousičky, které mu vždycky pomůžou najít cestu domů. Dám mu lásku, která ho vždycky bude podporovat v tom, co pro něj bude dobré.

Hlavně v tom, aby si věřil, miloval a dával lásku. Aby se nebál života, protože pak ho půl ztratí. Přála bych mu nebát se být sám sebou a nepromarnit ani jeden den. Učit ho mít ráda lidi a cítit lásku ke všemu živému. Nesnažit se být jako všichni ostatní a nemít potřebu mít přesně to, co mají jiní.

Přála bych mu, aby nebyl jako já...

O dva měsíce později to bylo jiné. Pochopila jsem, že je jednoduché říct: „*Chci dítě.*“ Ale dítě není hračka. Není to něco, co si půjčíme a poté zase vrátíme. Je to tvor, který je s námi spjatý do konce našeho života. A má takovou moc, že kdyby se mu mělo v životě dít cokoliv zlého, tak se to na nás vždycky podepíše.

Je těžko rozlišit, kdy je na to člověk opravdu připravený. Myslela jsem si, že až přijde ten *pravý*, tak to člověk pozná. Alespoň tak se to vždycky říkávalo.

Jenže... i když je dítě to nejhezčí a nejčistší stvoření na světě, rodiče musí vědět, proč ho na svět chtějí přivést, a musí si tím být jistí. Jedině pak mu dokážou všechno to pravé dát.

Ale je to opravdové starání se a skýtá to určitá omezení. Uvědomila jsem si u mojí maminky, že na nás byla často sama a ten, kdo by se nám měl věnovat nejvíc, dával přednost spíš sobě a kamarádům.

Proto když jsem srovnala situaci před těmi dvěma měsíci, kdy bych si dítě přála už jen proto, aby byl můj tehdejší partner šťastný (a já samozřejmě taky), o dva měsíce později jsem dostala strach, že by to dítě bylo tak trochu chudák. Viděla jsem ho pořád jen v mé náruči, bez něj, bez toho, koho tolik potřebuje.

A z toho by vzešlo nakonec to, že dítě by byla oboustranná přítěž. Což je to nejhorší, co se dá o živé bytosti říct. Pak už zbývají jen slova o obětování se a handrkování se u soudu.

Přála bych si vědět, jestli je to jen můj blok, který si nesu z domova, strach z toho, že na to budu taky sama, nebo jestli to cítím nějak vnitřně jako možnou realitu.

Ale nezjistím to asi dřív, než to doopravdy všechno zažiju. Ale na to je ještě čas...

PS 2023: Nevím, co se to se mnou stalo, snad roztávám láskou jako Grinch, ale není to tak dlouho, co jsem se vědomě rozhodla, že dítě jednou chci. A dál to nechme osudu...

PO(PL)ETA

Básně (čti „výkřiky do tmy“) vznikly na základě obrazů,
co vidím v hlavě, na základě hudby, co slyším ve svém srdci.

Žijící v představách
Tři knihy na stole
V osudech zasněná
Každý den budí se

Toužící po lásce
Srdci mráz
Hlavu dát oprátce
Duši hráz

Táňa, Manon, Stázi
Zašlé odlesky slavných jmen
Vryly se jí pod kůži
Lačná slova: Carpe diem!

Ač o tolik starší
Stále v hlavě má
Své sny nevědoucí
S láskou objímá
Miluje, kdo klid jí vzal

V duši si postýská
Tužkou píše vzkaz
Jež záhy roztrhá

„Přijď a nikdy neodejdi
Slib, že stát po mém boku
Takové, jakou přeji si
Chceš do mého skonu“

Před ní utíká
Kvůli tobě
Ta slova prokletá
Mizí ve tmě

Ohlédne se a spatří jej
Pláč v ní vyvolá
Nářky vzpomínek
Naděje umírá

Krásná tvář jí říkají
Tolik smutku ukrývá
Kolik touhy utají
Tolik slova marnivá

Touha zrádná je
Ramena, ústa zdobená
Zpívat, tančit chce
Nohy, ruce semknuté má

Její tvář si vzal
Z bezesné lásky své
Z obrazu, co maloval
Z byl stín mu žel

Nikdy nenaplní, co prázdné
Zůstat má
Štěstí očí zaváté
Náhle usíná

Pohřbila sny o lásce
City neopětuje
O velké a jediné
Arci neexistuje

O světě nechce slyšet nic
O krutosti, vzdeších polštářů
Pomíjivost slávy, hotel Ritz
Krutost všedních dnů

Srdce neotevře, komu má
Své sny jako střípky pozbyla
V srdci, v duši zavřená
Nová ledu královna